

Voorwoord

De befaamde Duitse historicus Von Ranke stelde zich tot taak het verleden weer te geven 'zoals het werkelijk geweest is'. Met deze pretentie is dit boek niet geschreven. Het beoogt veeleer een beeld te schetsen van wat er gebeurd is sinds vijfenzeventig jaar geleden de studierichting scheikunde aan de Vrije Universiteit begon. Een beeld, niet het beeld. Maar is dat minder waardevol dan wat Von Ranke voor ogen stond?

Dit boek is een verhaal geworden over de vele mensen die zich in wisselende en zeer verschillende omstandigheden gezamenlijk hebben ingezet voor eerst de opbouw, toen de uitbouw en later het behoud van wat kan worden aangeduid als 'de scheikunde' aan de Vrije Universiteit. De opbouw vond plaats in het kader van een Faculteit Wis- en Natuurkunde. Met slechts enkele docenten, weinig personeel, een bescheiden aantal studenten en een uiterst krappe beurs. In een sfeer van 'camaraderie' werd, ondanks de oorlogsjaren, in korte tijd veel bereikt. Een eigen laboratorium, gedegen onderwijs en onderzoek op internationaal niveau. Als Subfaculteit Scheikunde begon in de jaren zestig van de vorige eeuw de uitbouw. Het aantal docenten verdubbelde, de omvang van de wetenschappelijke staf nam fors toe evenals die van het ondersteunende technische en administratieve personeel. Ook kwamen er veel meer studenten. De sfeer van gezamenlijk bezig zijn bleef echter, met een wil tot samenwerking die zich door incidenten niet liet verstoren. Na 1990 noopte het sterk dalende aantal studenten in de bètavakken tot concentratie. Het bracht de wiskunde, de natuurkunde en de scheikunde in 1998 weer bij elkaar in de constellatie waarin ze in 1930 begonnen, nu als Faculteit Exacte Wetenschappen. Opnieuw ging men zich samen inzetten voor het behoud en de toekomst van scheikunde.

Dit alles gebeurde onder omstandigheden die voortdurend en soms ingrijpend veranderden. Als wetenschap maakte de scheikunde in de vorige eeuw een geweldige groei door, zowel in de breedte als in de